

CERCUL MORTII

de Ștefan Berciu

Un podium circular pe care se mișcă șapte personaje: foarte repede la început; apoi, din ce în ce mai încet, pînă cînd se aude o împușcătură — Ana Zotescu trage asupra inginerului Ion Dudaș; acesta se prăbușește odată cu oprirea — bruscă — a tuturor personajelor. Giani Vero se repede cu revolverul întins spre Ana Zotescu; o voce: „...Greșești domnișoară... Din cercul ăsta, cine nu și-a făcut treaba pînă la capăt... nu iese viu“; altă voce: „...Așadar, un cerc al morții... (ceva mai tare) cercul morții...“ (se dă înapoi, pas cu pas, strigînd) „Cercul morții! Cercul morții!“; apoi din nou o împușcătură și întunericul este sfîșiat de urletul unei femei; urmează cîteva clipe de liniște; apoi un motiv sonor în tonalități medii, scena se luminează treptat, muzica încetează și...

Nu! Nu voi continua. Din motive lesne de înțeles — dizolvarea elementului surpriză, a suspensului — sarea și piperul acestui gen de scriere — mă obligă să renunț la tentația de a povesti piesa și las spectatorilor posibilitatea de a-și verifica perspicacitatea. Fiind vorba de Ștefan Berciu — cunoscut și apreciat mînuitor al intrigii polițiste — vă asigur, că veți fi puși la grea încercare.

Scenele construite cu rigoare logică, replicile, din ce în ce mai derutante, mișcarea scenică, luminile, fundalul muzical, totul tensionează atmosfera. Conținutul de idei, acțiuni și implicații, cu o vădită semnificație etică, privind fapte din viața de toate zilele, fac din spectator partenerul autorului. Remarcăm la acest consecvent autor de literatură dramatică polițistă, surprinderea realității, și nu inventarea unor ficțiuni de univers abstract, așa cum se întîmplă în scrierile care abordează aventura de dragul aventurii. Prim-planul, în piesele lui Ștefan Berciu, e „autenticul“; de aici și viabilitatea lor.

Piesa al cărei titlu poate fi considerat simbol al acțiunii, ne mijlocește, în fond, cunoașterea muncii pline de abnegație a lucrătorilor din securitate; de altă parte, ne demonstrează că activitatea de spionaj nu poate fi comparată „decît cu un cerc din care nimeni — o dată intrat — nu mai scapă nevătămat“.

Toate acestea sînt demonstrate în acțiune, de un colectiv actoricesc sub conducerea regizorală a lui Mircea Avram, la obiect și dovedind o reală înțelegere a factorului psihologic, necesar genului abordat. Interpretii — ordinea nu implică judecăți de valoare — Ion Siminie (Giani Vero), Liă Șahighian

Lucia Mureșan (Ana Zotescu) și Radu Dunăreanu (Ion Dudaș)

(Maria Găvan), Florin Stroe (Valeriu Florescu), Radu Dunăreanu (Ion Dudaș), Lucia Mureșan (Ana Zotescu), Tamara Vasilache (Rița Mănăilă), Valeriu Arnăutu (Căpitanul), au desfășurat un joc sobru, izbutind în situațiile-limită momente de adevărată tensiune. Lucia Mureșan a avut o partitură mai dificilă ca structură și i-a pretins o continuă prezență în scenă. Rolul Anei Zotescu, generos ca problematică, i-a oferit însă ocazia de a-și dezvălui încă o dată bunele însușiri actricești. Pe aceeași linie, a unei interpretări de bună intuiție a „datelor“ personajelor, se inseriu și ceilalți actori menționați în distribuție. Scenografia — (Lidia Radian) — zgîrcită voit în detalii — imprimă și ea spectacolului o notă utilă de sobrietate.

Irina Toma

